

РЕШЕНИЕ

№ 6622

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10872** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на С. Г.- гражданин на П. срещу Решение №713/16.10.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че административният орган неправилно е приел, че бежанската му история е недостоверна, като не се е съобразил с разпоредбата на чл.75,ал.2 от ЗУБ, според която при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Сочи се още ,че добросъвестно е изложил бежанската история, не е събрана подробна информация за страната му на произход .Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка за ново произнасяне.

В съдебно заседание,оспорващият С. Г., редовно и своевременно призован,се явява лично и в присъствието на преводача А. Б., поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ,редовно и

своевременно призован, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че с Решение № 3245/25.06.2012 година на Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ е образувано производство по предоставяне на статут в РБ на С. Г.- гражданин на П..

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 28.06.2012 година.

Заедно с връчването на решението е отправена Покана до оспорващия за явяване на интервю на 09.07.2012 година от 10 часа. Поканата е връчена лично на оспорващия, а текстът ѝ е преведен на разбираем за него език с помощта на преводача А. Б..

На 09.07.2012 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е напуснал страната си заради несигурността там, която нарастнала заради зачестилите бомбени атентати на талибаните в П., борбите между различните политически групи и религиозни организации, коте всеки ден занимава живота му. Посочил още, че докато работил в автокъщата си и осъществявал превоз на пилета, бил постоянно обект на заплаха от страна на политически партии и талибански групировки, като през 2011 година продал кола Т. К. на талибани, но не получил пари, настоявал да му я заплатят, но те не му я заплатили, но не е избягал заради това, а заради цялостната обстановка и ако подаде оплакване, няма да получи разрешение, а ще бъде подложен на преследване.

На 09.07.2012 година до оспорващия е отправена Покана за явяване е ново интервю на 03.08.2012 година, която е връчена на оспорващия с помощта на преводача- А. Б..

На 11.07.2012 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Докладна записка до Директора на РПЦ- С., в която посочил необходимостта от преминаване от ускорено производство в производство по общия ред поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в ускореното производство.

На 03.08.2012 година с оспорващия е проведено ново интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС, в което той тоново изложил бежанската си история, като посочил, че не е бил член на политическа партия или организация и, но е бил агитиран да се включи, имал вземане- даване с талибаните за една кола, за която не му дали парите, но нищо не са му направили и затова е дошъл в Б., в П. има много проблеми с талибаните, със сестра му Ш., с политически партии, не е имал взаимоотношения с полицията и армията на П., не е имал проблеми с официалните власти на П. и посочил, че бил заплашен от талибаните, че ще бъде убит и поискал от РБ закрила.

На 05.09.2012 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председателя на ДАБ, с което предложил на С. Г. да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение № 713/16.09.2012 година, Председател на ДАБ към МС на РБ отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 29.10.2012 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен

съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №713/16.10.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - това е това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ, е предоставено правото да издава решения по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Наред с това, между страните няма спор, че лицето Н. К. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му - чл.75, ал.1, т.1 и т.4, вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби. От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за предоставяне статут на бежанец на 11.06.2012 година, като на тази дата е регистрирана същата. След влизане в сила на Решението, с което е открито производство по предоставяне статут на бежанец, с оспорващия е проведено интервю, но поради невземане на решение в предвидения тридневен срок / за ускореното производство / , интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал до Председателя на ДАБ към МС Докладна записка, в която обосновал необходимостта от преминаване към производство по общия ред по отношение е разглеждане молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. В предвидения по чл.74 от ЗУБ двумесечен срок от образуване на производството по общия ред 11.07.2012 година когато е регистрирана Докладната записка на интервюиращия орган, същият изготвил Становище относно липсата на основания за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по отношение на оспорващия С. Г. и в сроковете ,предвидени в ЗУБ ответникът по оспорването взел решение, с което отхвърлил молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец.

Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е посочено ,че статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или

поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си П., тъй като талибанските групировки го агитирали в предизборна кампания, за да им стане член. Но от проведените интервюта, не може да се установи достоверността на бежанската му история. Налице е пълно противоречие между казаното при провеждането на интервюта. На първото интервю е посочил, че не е член на политическа партия и организация, не е имал проблеми с полицията, продал е кола на талибаните ,но те не му я заплатили и не е имал проблеми с тях, а в интервюто на 03.08.2012 година твърди ,че е бил заплашен,че ще бъде убит. Правилно административният орган е приел, че твърдението му, че заявленият от него бомбен взрив от 2008 година в [населено място] не е бил насочен лично към него и независимо от обстоятелството по какви причини е била взривена бомбата, това събитие е неотносимо към бежанската му история, защото след този взрив, той е продължил да живее в П. години наред необезпокоявано. От приложената Справка от 10.09.2012 година на Дирекция”Международна дейност и Европейски бежански фонд” към ДАБ на МС е видно, че в общодостъпните източници няма данни за инциденти, свързани със сигурността в П., както и в Провинция П., където е живял оспорващия до напускането на страната си и в тази насока,твърдението на оспорващия за наличие на постоянни бомбени заплахи не се подкрепя от доказателствата по делото. Заявените от оспорващия проблеми с талибаните имат личен характер, а твърдението му, че през 2010 година, същият е бил заплашен със смъртта, ако настоява да получи парите си едно , че е недостоверно- защото един път е заявил ,че не е имал проблеми с талибаните след случая, след това -че през 2010 година е бил заплашен, още повече, че той е продължил да живее в страната си въпреки твърдяната от него заплаха за живота му. Обоснован е изводът на административния орган , че поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване, а обстоятелството, че в продължение на две години, талибаните не са предприели никакви действия – нито на заплаха, нито пък реални такива спрямо оспорващия, сочи,че той не е бил изложен на никаква опасност от тежки посегателства в родината си. Освен това, сам оспорващият изрично е посочил ,че освен споменатия случай за парите ,той не е имал никакви проблеми с талибаните , а агитацията при провеждането на избори е нещо нормално в която и да е държава, още повече , че сам оспорващият посочва ,че политическите агитации са постоянно явление в П., съпровождащи всеки изборен процес и въпреки това той е продължил да живее в страната си по произход, необезпокояван от никого , никога не е бил член на политическа партия или организация и не е имал проблеми с полицията и официалните власти.

От всичко изложено дотук, е безспорно,че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия

липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Законосъобразно, Председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме, че същият е напуснал страната си П. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Наред с това, от приложената Справка за П. се установява, че политиката на Президента З. се характеризира с опити за противодействие на талибанската заплаха, разширяващата се вълна на войнствен екстремизъм и тероризъм, предимно в провинцията Х.- П. и във Федерално административните племенни територии-Ф. по границата с А., до голяма степен стимулира, мотивира взаимодействието и сътрудничеството между двете основни политически партии и дори и да се приеме, че оспорваният е имал никакви проблеми в страната си, то те имат преди всичко личен характер и не могат да обусловят предоставянето на закрила в РБ.

Не е налице и заплаха спрямо оспорвания, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото

и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия П. и най- вече в [населено място] се установява ,че информация за въоръжени конфликти липсват. Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини,посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот. Наред с това, твърдението на оспорващия ,че по отношение на сестра му и племенника му е предоставен хуманитарен статут не може да обуслови предоставяне на същия и по отношение на оспорващия ,още повече, че те не са членове на семейството му според разпоредбата на параграф 1,т.3 от ДР на ЗУБ/ според която. "Членове на семейството" са-съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка и техните ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца, навършилите пълнолетие, невстъпили в брак деца, които не са в състояние да осигурят сами издръжката си поради сериозни здравословни причини,родителите на всеки от съпрузите, които не са в състояние сами да се грижат за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване и се налага да живеят в едно домакинство със своите деца.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. Г.- гражданин на П. срещу Решение №713/16.10.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: